

**De Boeken van
Dhûbh**

Zoeker

**De Boeken van
Dhûbh**

Zoeker

B. B. WOBBRICH

Copyright

Titel boek: De boeken van Dhùbh: Zoeker

Auteur boek: B.B. Wobbrich

Omslagontwerp: B.B.Wobbrich

Illustratie omslag: B.B. Wobbrich

© 2025, B.B. Wobbrich

Herwerkte versie 2023

Uitgegeven in eigen beheer

info@bbwobbrich.be

ISBN: 9789403789477

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor An, mijn lieve vrouw,
Bedankt voor je raad en je steun.

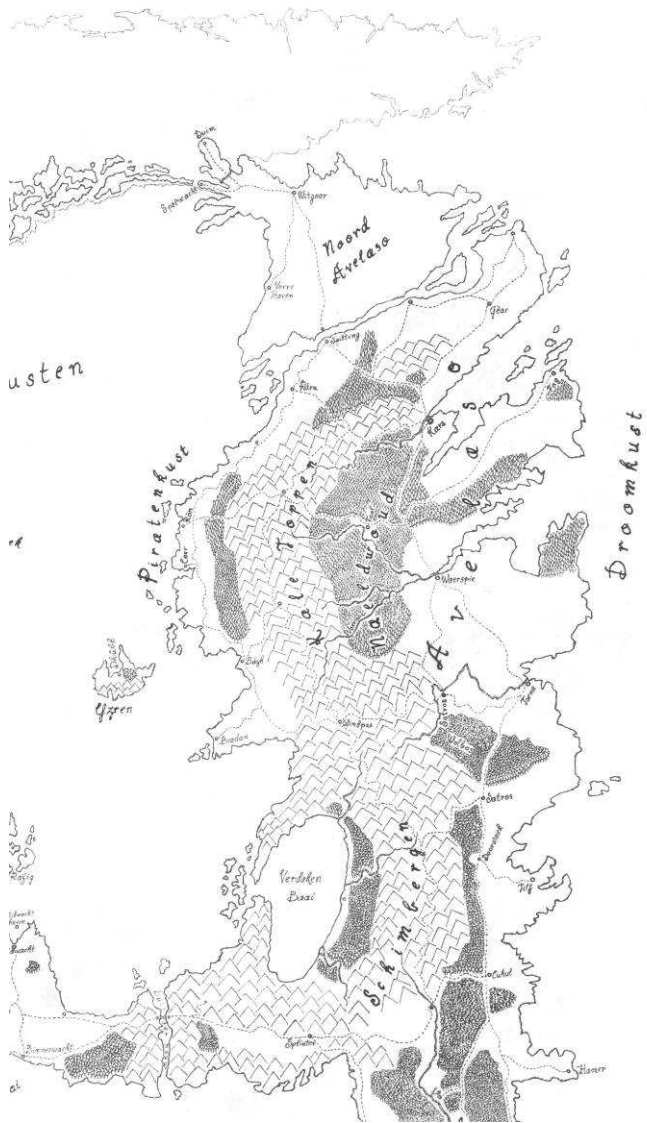

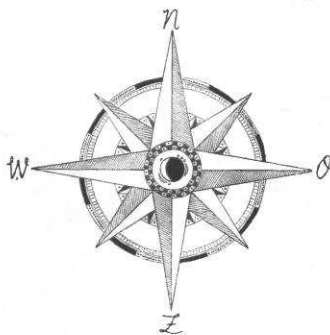
Dankwoord.

Mijn dank gaat uit naar iedereen die mij steunde tijdens het schrijven van dit boek. Ieder die zijn mening gaf en mij aanzette tot verder schrijven. Alle lezers van het eerste deel, die me steeds opnieuw vroegen wanneer dit tweede deel nu eindelijk klaar zou zijn. Vooral An, mijn lieve vrouw, die niet enkel verbeterde en haar mening gaf, maar die ook altijd in me bleef geloven. Ook Serge, Bianca, en Mirja voor hun fantastische verbeterwerk. Verder nog een dikke dankjewel aan Ianka voor alle tips.

Het
Blauwe

uwe
Eind

PROLOOG

Zoals elke keer wanneer hij hier kwam, overspoelde de mufte geur van oud papier hem. Zijn stappen werden gedempt door het dikke tapijt dat de rotsachtige vloer in de grote bibliotheek bedekte. De eerste keer, nu reeds maanden geleden, dat hij hier kwam, was hij overweldigd geweest door de grootsheid van de verzameling boeken die hier stonden. Het moesten er wel tienduizenden zijn. De dag was vandaag niet verschillend van alle andere dagen van zijn verblijf hier. Opstaan en dan zijn vechttechnieken bijschaven met de beste krijgers onder de Draigoian. Dan een stevig ontbijt en leren tot wat een draak allemaal in staat was. Al na de eerste maand kon Drogtegian hem niet veel meer leren. Gewo's vliegkunsten waren beter dan elke draak die zijn leermeester ooit gezien had. De mentale krachten die hij had, en die menigeen zouden bestempelen als magie, waren volgens Drogtegian onmeetbaar. De enige beperkingen die hij nog had, waren te wijten aan dingen die hij niet wist of diepgewortelde persoonlijke remmingen. Llwellan, één van de oudere Draigoian, had hem enkele dagen geleden iets gezegd wat hem doen nadenken had. Gewo had geklaagd dat het hem zoveel tijd kostte om alles te leren wat hij wou leren uit de bibliotheek. Hierop had Llwellan gezegd: "Maar misschien moet je

niet lezen om te kunnen lezen.” Gewo had hem vragend aangekeken, maar de reptielachtige man was gewoon weggewandeld met een mysterieuze glimlach op zijn gelaat. Sindsdien had Gewo die uitspraak niet meer losgelaten en langzaamaan was er zich een idee beginnen vormen in zijn hoofd. Langsheen de rekken lopend, koos hij een dik boek uit met een bruinlederen kaft die op verschillende plaatsen versleten was. “De ondergang van Graondan,” stond er in zilveren letters op geschreven. Hij zette zich neer aan één van de grote eiken tafels die er her en der verspreid stonden en sloeg het boek open. Hij legde zijn handen op de bladzijden en sloot zijn ogen. Gewo trachtte zich te concentreren op de energie die er in het boek zat. Alles wat gemaakt is, bevat een deeltje energie van de maker. Eigenlijk was het mede dankzij zijn zwaard dat hij eraan had gedacht. Zijn tweehander, die hij van Drogd gekregen had, was een wapen van macht. Dit hield in dat het niet enkel smeedkunst vereist had om het zwaard te maken, maar ook magie. De energie die gebruikt was om het wapen te creëren, was er voor een deel in opgeslagen en maakte het tot het bijzondere zwaard dat het nu was. Gewo voelde de energie van de schrijver. Hij voelde hoe de pen over het papier gleeed en even later zag hij hoe de inkt letters vormde. De letters gingen over in woorden. Sneller en sneller schoten de woorden onder zijn geestesoog door tot ze vervaagden tot een bevende grijze lijn. De informatie bleef echter in zijn hoofd binnenstromen, sneller dan hij zou kunnen lezen. Gewo spande zich harder in en plots zat hij in de gedachten van de schrijver. De man was al eeuwen geleden gestorven en toch leek het of hij naast hem zat en alles mee beleefde wat de man

opgeschreven had. Er begonnen zich beelden in zijn hoofd te vormen en hij maakte alles mee wat er honderden jaren geleden voorgevallen was. Gewo zag hoe de bevolking van Graondan zich opmaakte om hun grote stad te verlaten. Ze was immens. Midwacht zou slechts een kleine armzalige wijk zijn in dit majestueuze geheel van tempels en paleizen. Hij volgde een aantal mannen in lange zwarte mantels met vlamme tekeningen op de mouwen. Bewaarders! Ze gingen een gebouw in en daalden af naar de kelders alwaar ze een geheime deur openden. Zo gingen ze dieper en dieper de aarde in. Ondertussen begon de aarde te schudden en te beven. Gewo kreeg even een beeld binnen van een torenhoge vloedgolf die op de stad afkwam. De mannen haastten zich naar beneden en na een wirwar van gangen en deuren, kwamen ze in een grote zaal. Hier stonden, omringd door nog meer Bewaarders, enkele naakte mannen en vrouwen. Tussen hen in stond een groene draak. De draak richtte zich op en brulde naar de zoldering van de zaal, die rijkelijk beschilderd was. De draak scheen te krimpen en veranderde in een krachtig gespierde man met een weelderige blonde haardos. De naakte mensen stapten in een soort van doorschijnende doods-kisten. Ergens ver in zijn collectieve geheugen wist hij waarvoor die kisten dienden, maar hij kon er geen vat op krijgen. De Bewaarders gingen per vijf rond een kist staan en hielden elk met één hand een korte staf vast. Ze begonnen te zingen met woorden waarvan Gewo wist dat hij ze in principe moest kunnen begrijpen. Nu klonken ze echter als wat onduidelijke klanken. Ondanks de schoonheid van de taal, kreeg Gewo een krop in de keel van de triestig klinkende samenzang.

Hij zag hoe de ene na de andere staf licht begon uit te stralen, dat zich uitbreidde tot elke kist in een blauwig licht gehuld was. Het beeld verplaatste zich weer en hij zag hoe de vloedgolf zich op de stad stortte. Gebouwen scheurden en mensen en dieren werden als poppen de lucht in geslingerd. "Sluit de sassen!," hoorde hij roepen en hij was terug in de ondergrondse zaal waar het water al binnen stroomde. Enkele wachters draaiden aan grote wielen en de deuren gingen langzaam dicht. Het volgende moment leek het of hij op het dek van een schip stond. Er werd geweend en gekermd aan boord. Waar eens de grote stad had gestaan, was nog slechts zee. Enkel de bergen van het eiland staken nog boven water.

Gewo rukte zijn handen van het boek en staaarde enkele ogenblikken happend naar adem voor zich uit. De bibliotheek leek wazig en ook de geluiden om hem heen leken als van onder water te komen. Het volgende moment leken de boekenrekken om hem heen te draaien en werd alles zwart voor zijn ogen.

Op Yzren keek Yaedi vanop het bordes uit over de oefenvelden. De eerste zonnenstralen fonkelden doorheen het bladerdek van het hen omringende woud en wierpen een vlekkerig deken van licht over de mannen en vrouwen. Ze stonden stil als standbeelden. Hun zwaarden waren opgeheven in de basishouding van het zwaardvechten: de ploeghe. Zo stonden ze al sinds een uur voor zonsopgang. Een deel van de overlevende mannen van Dhûbh wandelden stil tussen hen door, hier en daar een houding corrigerend.

"Hoeveel zijn het er nu?," vroeg hij stilletjes.

“Achthonderdnegeenvijftig en er komen er elke week nog bij.” Loirne snuifde. “Als het zo blijft doorgaan, zullen we geen andere keuze hebben dan de gebouwen van de school weer in gebruik te nemen.” Yaedi knikte. “Het is nu al een tijdje geleden dat er nog Witte Krijgers poolshoogte zijn komen nemen. Misschien hebben we ze er wel van overtuigd dat Yzren verlaten is.”

“Ik hoop het,” antwoordde Loirne met haar ietwat slissende stem. “Het zou ons niet goed uitkomen moesten we nu al ontdekt worden.” Ze gebaarde naar de leerlingen. “De helft van hen heeft vroeger nooit een wapen gehanteerd en een kwart van hen mag van geluk spreken als ze ooit levend uit hun eerste gevecht komen. Ik zou willen aanraden dat je enkel de beste onder hen de kans geeft mannen of vrouwen van Dhúbh te worden. We hebben iedereen nodig die een zwaard kan hanteren. Als je iedereen de proef laat afleggen, zullen er te veel sterven.”

“Vrouwen van Dhúbh,” mompelde Yaedi. “Ik weet niet of ik er ooit aan zal kunnen wennen.”

Een op en neer gaand gesis deed hem opzij kijken naar Loirne. Even dacht hij haar gekwetst te hebben, maar dan herkende hij het geluid als zacht gelach.

“Wen er maar aan beste Yaedi, wen er maar aan. We kunnen trouwens elke vaardige strijder gebruiken.”

Yaedi keek haar na terwijl ze het bordes af stapte en naar het oefenveld liep. Hij vroeg zich af wat voor een gelaat er schuilging achter die helm die ze nooit scheen af te zetten. Nu hij erover nadacht, geen van de Draigoian zette ooit zijn helm af. Ze waren al sinds zover de gekende geschiedenis terugging de lijfwachten van de Meesters geweest. Hun scholing

gebeurde niet in Dhûbh, daar was hij zeker van. Ze vochten echter bijna allen minstens even goed en misschien zelfs beter dan de gemiddelde krijger van Dhûbh. Hij vroeg zich af waar ze vandaan kwamen. “Eenhoorn!,” riep Loirne luid en de leerlingen pasten hun houding aan.

“Allemaal tegelijk, stelletje sufkoppen!,” riep Kaer.

Yaedi schudde het hoofd. Die jongeman was met Gewo meegekomen van het Nordland. Hij was er niet enkel in geslaagd de proeve af te leggen waardoor hij een man van Dhûbh werd. Hij bleek zich ook te ontpoppen tot een uitstekend instructeur voor de nieuwe recruten. Op de één of andere manier had hij van nature uit het talent om discipline gepaard te laten gaan met een gepaste dosis humor en rechtvaardigheid. De recruten respecteerden hem. Kaer was echt het soort sergeant die je zou volgen tot in de diepste hellen en weer terug.

Yaedi kuierde langzaam naar de zijkant van het huis en liet zijn blik over de tientallen schepen gaan die er in de verborgen lagune afgemeerd lagen. Een klein vissersbootje loodste een galjoen tussen de hindernissen die her en der onder water aangebracht waren. Het schip was gisteren in de haven van Dhûbh aangekomen. Met één of ander raar toestel had Loirne de opvarenden beproefd op hun eerlijkheid en hun ware reden om naar Yzren te komen. Het was een kleine zwarte ronde buis die aan beide zijden open was. De vluchtelingen, die uit Avelaso bleken te komen, hadden er om beurt hun hand moeten insteken. Loirne, die de buis vasthield, stak haar hand er aan de andere kant in. Hij veronderstelde dat ze binnen in de buis de hand van de andere vastgreep. Na

enkele minuten wachten en antwoorden op enkele vragen die Loirne hen stelde, mocht hun hand er dan weer uit. Yaedi had zich afgevraagd wat het eigenlijk voor een toestel was en hoe het in Sheérams naam kon uitmaken of iemand al dan niet de waarheid sprak. Voor hij Loirne om meer uitleg kon vragen was de man die voor haar zat, met zijn hand in de doos, luid beginnen gillen. Zijn gelaat was vertrokken geweest van angst. Yaedi zou gezworen hebben dat de man zijn hart het zou begeven, ware het niet dat op dat moment één van de Draigoian een stap naar voor deed en de krijsende man zijn hoofd afsloeg. Iedereen stond geschokt te kijken naar het tafereel en plots was het muisstil aan boord. Het gekraak van de touwen en het gepiep van de katrollen scheen eensklaps veel luider dan voorheen.

Loirne had met haar gehelmde hoofd rondgekeken en gezegd: "Dit is de straf voor verraders."

Nog twee mannen en een vrouw hadden getracht de reling van het schip te bereiken met de bedoeling overboord te springen, maar de Draigoian waren sneller. Eén voor één werden ze naar de vreemde doos gesleurd en ondervraagd. Een klein uur later lagen er vier hoofdloze lijken op het dek en stonden zij die nog beproefd moesten worden bang op een kluitje bij mekaar. Zonder verdere incidenten werden de resterende mensen onderzocht. Onder bewaking van enkele mannen van Dhûbh hadden ze de nacht op hun schip moeten doorbrengen. Enkele uren voor zonsopgang waren ze dan onder begeleiding van een visserssloep opgehaald om hen, onder dekking van de duisternis van de nacht, naar de verborgen lagune te brengen.

Yaedi keek toe hoe het galjoen afmeerde. “Weer tweehonderd man meer te voeden,” mompelde hij voor zich uit. De ochtendzon deed de vlag aan de achterstevan van het schip oplichten en hij herkende het hertoglijk blazoen van Torne. Dit kon maar één ding betekenen, namelijk dat de hertog zelf aan boord was. Hij kende de man niet persoonlijk, maar voor zover hij zijn bronnen mocht geloven, was de hertog een dapper, eerlijk en vooral capabel man.

Gefrustreerd zwierde Egide zijn pen door de kamer. Spatten inkt ontsierden de muur toen de pen er tegenaan vloog. Een diepe zucht slakend, waaruit duidelijk zijn ergernis bleek, leunde hij achterover in zijn stoel. Het zwarte boek was een wonderlijk iets gebleken. Van de taal waarin het geschreven was, verstond hij slechts een klein deel. Het was duidelijk een boek dat vele honderden jaren oud was en het was volgens hem vooral aan de bijzondere kaft te wijten dat het de tand des tijds zo goed had doorstaan. Hij trachtte nu reeds maanden de teksten te ontcijferen, maar het leek soms wel of het boek met hem speelde. De eerste keer dat het boek weer toe was, dacht hij het zelf gedaan te hebben. Toen hij het echter niet meer openkreeg, had hij alles bij elkaar gevloekt en zijn stoel door het vertrek gezwierd, waarbij die op een haar na Khyra miste, die net binnenkwam. Bij het ontwaken die volgende ochtend, lag het boek weer open op de plaats waar hij gebleven was. In de daarop volgende maanden was het boek al honderden keren voor zijn neus dichtgeklapt. Soms was het dagen aan een stuk dicht gebleven, wat hij ook probeerde. Hij leek zichzelf niet meer. Vroeger was hij altijd een rustig man

geweest, maar op de één of andere manier maakte het boek hem, nu hij er eindelijk toegang toe had, ongeduldig. Een week geleden was hij zo woest geweest, dat hij het boek in de brandende haard geworpen had. Dit tot zijn eigen afgrijzen. Snel had hij met de pook het boek uit de gretig om zich heen graaiende vlammen getrokken. Zijn vrees dat het onschatbaar waardevolle boek onherstelbaar beschadigd zou zijn, was echter ongegrond. Tot zijn grote verbazing stelde hij vast dat er zelfs geen roetplekje te zien was en toen hij het boek vastnam, voelde het wel warm aan, maar eerder alsof het leefde. Dit bevestigde zijn vermoeden. De kaft van het boek was gemaakt van de huid van een draakevleugel. Hij had nog nooit een levende draak gezien en voor veel mensen waren het mythische wezens die niet bestonden. Egide wist, door het vele spitten in oude bibliotheken en door zijn studies in Archmaer, dat zulke wezens ooit echt bestonden. Nu dat hij dit wist, was hij nog gedreven om de inhoud van het boek te ontcijferen. Hij had zich echter bij het feit moeten neerleggen dat het boek er een eigen tempo op nahield. Dit dacht hij tenminste, maar de inktvlekken op de muur getuigden van het tegendeel. Egide stond op. Misschien dat een korte wandeling in de frisse ochtendlucht hem goed zou doen.

Buiten gekomen snoof hij met volle teugen de verse lucht in. Verbaasd een wenkbrauw optrekkend bekeek hij de lucht. De ochtendzon scheen door de bomen en stond afgetekend tegen een heldere hemel. Waar kwam die geur toch vandaan? Egide draaide zijn hoofd en keek naar het noorden. Zijn ogen opensperrend van verbazing, zag hij donkere wolken

die heel de noordelijke hemel bedekten en die met een onnatuurlijke vaart op hen afkwamen. Het werd donkerder toen de wolken over Yzren dreven en enkele minuten later maakten de kleine vlekjes die uit de lucht vielen hem duidelijk wat hij geroken had. Sneeuw!

De deur naast hem ging open. Met een verontruste blik kwam Khyra uit haar verblijf en keek naar de neerddarrelende vlokjes die met de seconde dikker werden.

“Het is nog maar net herfst. Hoe kan het nu al sneeuwen?”

Egide keek haar aan met een bezorgde blik waarin duidelijk een angstige schittering in doorkwam. “Ze breidt haar macht uit,” antwoordde hij haar. “En ze is machtiger dan we ooit vermoed hadden. Dat ze het weer tot hier kan beïnvloeden, hadden we nooit vermoed.”

“We?,” vroeg Khyra. Ze keek Egide aan met een blik waaruit een duidelijke verontwaardiging bleek omdat ze hem iets verzwegen had.

“De Bewaarders, de Bewaarders. Al eeuwen lang dragen we het vreselijke geheim mee dat de Heerseres van het ijs, de Witte Dame, niet gestorven is in de Grote Oorlog. Haar macht was echter gebroken en ze was nog maar een flauwe afspiegeling van wie ze ooit geweest was. We hebben getracht haar te doden. Vele moordenaars zijn er op haar afgestuurd en nooit meer teruggekeerd. We dachten dat ze nooit meer een macht van enige betekenis zou opbouwen, maar we hebben ons vergist.”

Fluisterend, zodat Khyra het maar amper hoorde, vervolgde hij: “En alle levende wezens op deze wereld zullen boeten voor onze fout.”

Vele kilometers noordelijker opende Moaighui de verborgen deur in de hoek van haar slaapkamer. Het ene moment leek de ijzige muur nog solide te zijn, maar na een zachte aanraking van haar hand en een gefluisterd woord leek de muur te verdwijnen om plaats te maken voor een donkere doorgang. Ze zette haar nog dampende kom soep neer die voor haar klaar gestaan had toen ze terugkwam van de hoogste piek van Acheron. Daar had ze samen met haar negentien Ysmeesters de sneeuw uitgestuurd om de wereld voor te bereiden op haar komst. De winter zou haar legers vooraf gaan en ze zo het voordeel geven van het vechten in een vertrouwde situatie, in welk land ze ook waren.

Ze ging de gang in, die na een scherpe bocht een blauwig verlichtte trap vertoonde. Met haar hoofd vol gedachten, daalde ze de treden af. Ze wist niet juist wat er plaatsgevonden had ergens in de wereld, maar het had haar tot in het diepst van haar ziel geraakt. Wat er ook ontwaakt was, het was onmiskenbaar een dreiging. Het was gevaarlijk voor haar en in een glimp had ze iets gezien wat ze nooit voor mogelijk had gehouden; haar eigen dood. Wat of wie het ook was, het moest ten allen koste opgespoord en vernietigd worden. Ze vermoedde dat het iets te maken had met de berichten van Roljöff. Er was nog een man van Dhúbh in leven en ze twijfelde er niet aan dat die er iets mee te maken had.

Terwijl ze de trappen afdaalde, kwam het sissende gepraat van haar dienaren haar reeds tegemoet. Een luide brul, gevolgd door een ijselijk gekrijs, deed haar glimlachen. Het leek erop dat de Waerwoghs te eten kregen. Bij het naderen van het verblijf van haar Draibànian werd de lucht bezwangerd van de zoete geur van het verse bloed. Staand in het deurgat, zag ze hoe de grote wit-grijze hondachtige wezens zich te goed deden aan één van de slaven. Het levenloze lichaam van de man werd aan stukken gescheurd door een zestal Waerwoghs, waarbij de bloedspetters in het rond vlogen. Een diep gegrom deed hen echter terugwijken. Een Waerwogh, die een kop groter was dan de anderen en met een litteken dwars over zijn snuit, kwam uit de duisternis van hun verblijf naar voor. Hij ging dwars over het lijk staan en stak zijn snuit in de opengescheurde romp. Met een ruk trok hij het nog dampende hart eruit en verorberde het met één reusachtige hap. Dit was blijkbaar het sein voor de andere dieren om weer in alle hevigheid op het lijk aan te vallen en enkele ogenblikken later lagen ze her en der verspreid op hun eigen stuk vlees te knauwen. De grootste van hen, Drasj, had zijn blik steeds op haar gehouden sinds hij het hart verslonden had. Eén van haar dienaren volgde de blik van het dier en keek haar vanuit de schaduw van zijn kap aan. Ze hoorde vaag hoe hij iets zei waarop de anderen zich naar haar keerden en neerknielden.

De Witte Dame bekeek hen en liet haar mentale tentakels over hun geesten strijken. Ze waren gekleed in vaalwitte broeken en tunieken die grijze en blauwe vlekken vertoonden. De mantel die ze erover droegen, was op dezelfde manier gevlekt. De vlekjes op de

mantel waren echter allemaal kleine stukjes stof die wapperden in de zachte bries die van ergens buiten kwam en zich doorheen de gangen een weg had gezocht tot hier. Onder hun mantel bevond zich het lange gekromde mes met lichtblauwe kling. De messen stamden uit een lang vervlogen tijd en waren gemaakt volgens een manier die al lang verloren gegaan was. Ze bleven altijd vlijmscherp en waren onbreekbaar. Ze voelde hoe vanuit hun geesten ontzag naar haar toe straalde. Meer zelfs, totale aanbidding. Ze liet haar gedachten naar hen uitgaan net zoals naar de Waerwoghs, die oplettend hun kop oprichtten en hun oren spitsten. Het gevoel van dreiging, zowel als een geurvleug die ze tijdens haar visioen had opgevangen werden in de geest van haar jagers geplaatst. De dieren werden onrustig en begonnen opgewonden te janken. Hun verzorgers en berijders bleven rustig staan tot ze het geestelijke contact verbrak. Op een teken van hun aanvoerder werden de Waerwoghs gezadeld en voorzien van enkele stukken vervaarlijk ogende bepanstering. Hun rode ogen priemden dreigend vanonder het metalen masker dat op de bovenkant van hun kop vastgegespt werd, zo hun meest kwetsbare plek beschermend. Een tijdje later joegen de Draibànian hun rijdieren de gangen door, naar de koude buitenwereld.

Moighui's glimlach straalde een dodelijke dreiging uit. Haar jagers zouden niet rusten tot ze hun prooi hadden gedood.

Ze liet haar gedachten uitgaan naar haar persoonlijke bedienden terwijl ze de trappen naar haar kamers weer opliep. Toen ze door de geheime deur ging die toegang gaf tot haar slaapkamer, waren haar instructies reeds

uitgevoerd. Tegen de muur tegenover haar bed, was een vrouw met haar polsen vastgebonden aan een ijzeren ring boven haar hoofd. Moaighui ging voor haar staan en liet haar ogen over haar slachtoffer glijden. De smeebeden van de vrouw negerend, deed ze enkele stappen achteruit. Ze liet haar kleed van zich af glijden, zo haar spierwitte lichaam onthullend. De lichtblauwe tatoeage op haar rug leek op te gloeien toen ze sprak. "Laten we wat plezier beleven."

De gil van de vrouw aan de muur weerkaatste tegen de muren en vloog doorheen de gangen van het ondergrondse Acheron.

In de keukens keek een haveloos geklede dienstmeid op van haar werk bij het horen van de kreet vol angst en pijn. Een tik met een houten lepel op haar kneukels deed de tranen in haar ogen springen. Zonder echter ook maar een kik te geven zette ze zich gewoon weer aan haar werk. Ze had besloten de meesterkok niet meer te tonen dat ze pijn had. Het werkte want hij sloeg haar steeds minder. Terwijl haar linkerhand langzaam blauw verkleurde, zette ze zich weer aan haar werk. Het zou nu niet lang meer duren voor ze zou proberen te ontsnappen. Op een dag zou zij, Dorinda do Ulffcaer, weer vrij zijn en haar wraak op de Witte Dame zou ze ooit ook wel krijgen. Daar was ze van overtuigd. Vlot doorwerkend zodat ze niet weer straf zou krijgen, begon ze opnieuw na te denken over haar vlucht uit het Ys.

*“Am nrajghen bler thro umlàn Draigoian, thré flor
clashjirôh am florian dhûbh.”*

*De ... door ... gehouden (of gebonden) Draigoian, drie (?) ...
de zwarte strijder (of vechter).*

*Vertalingen uit het zwarte boek,
Egide Dotuirghe, Bewaarder*

HOOFDSTUK 1

Gewo werd wakker met een schele hoofdpijn. Met zijn ogen knipperend tegen het licht, kwam hij, steunend op een elleboog recht. Hij herinnerde zich het voorval in de grote bibliotheek.

“Ha, je wordt wakker.,” klonk de stem van Drogtegian. “Wat is er gebeurd?,” vroeg Gewo. “Het is net of ik een heel vat maanbier leeggedronken heb.” Hij ging rechtop zitten en zwaaide zijn benen over de rand van het bed. Heel even begon de kamer om hem heen te tollen en leek alles onvast en uitgerokken. Met een truukje dat hij zich eigen had gemaakt tijdens zijn vlieglessen als draak, herstelde hij zijn evenwicht. Alles stopte met bewegen en viel weer terug tot zijn normale proporties.

“Wat er gebeurd is? Je hebt iets gedaan waar ten eerste zo goed als niemand toe in staat is om te doen en op de één of andere onverklaarbare wijze ben je er dan ook

nog eens in geslaagd niet te sterven terwijl je dat deed.”

Gewo begon zachtjes te glimlachen, “Ach ja, lezen zonder te lezen.,” zei hij, onderwijl nog over zijn hoofd wrijvend.

“Ach ja, zegt hij,” mompelde Drogitian, “alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat je de geest binnengaat van iemand die honderden jaren geleden gestorven is.” Hij keek Gewo doordringend aan. “Weet je dat er legenden zijn, heel oude legenden zelfs naar de maatstaven van ons volk, van een enkeling hier en daar die daartoe in staat was?” Zijn ogen schenen vuur te spuwen terwijl zijn blik zich in die van Gewo boorde. “En weet je dat ze allemaal, zonder uitzondering, gek geworden zijn?”

Gewo richtte zijn hoofd op en het leek of er een metalen veer heen en weer wiebelde in zijn schedel. Net als wanneer je te hard snel heen en weer schudt met je hoofd. Zijn ogen toeknijsend en zijn hoofd vasthoudend met beide handen in de hoop dat het nare gevoel snel zou overgaan, antwoordde hij: “Er is nog zoveel dat ik niet weet.” Hij keek op naar zijn leermeester. “We waren met zovelen. Wat is er toch gebeurd dat zo weinigen van ons het overleefd hebben?”

Drogitian zond hem een gedachte door: Nu niet. “Neem eerst rustig een warm bad en kom daarna naar mijn werkvertrekken. Neem je zwaard mee! Het is nodig dat we enkele dingen ophelderen.” Hij draaide zich om en ging de kamer uit, hem achterlatend met een jonge vrouwelijke Draigoian die hem blijkbaar verzorgd had. Ze keek hem vanonder haar wimpers

aan met een mengeling van ontzag, verlegenheid en een zekere wulpsheid.

“Je kan gaan,” zei Gewo. Hij keek haar recht in de ogen: “Bedankt voor de goede zorgen.” De Draigoian maakte een kleine knix en liep de kamer uit. Gewo betrapte zich erop dat hij met plezier keek naar haar mooie vrouwelijke vormen. Geschokt berispte hij zichzelf. Het zijn geeneens mensen, dacht hij. Het volgende moment sperde hij zijn ogen wijd open en bulderde het uit van het lachen. Hoeveel mens was hij tenslotte?

Zijn tweehander meenemend, ging hij zijn kamer uit. Terwijl hij door de gangen liep, dacht hij na over zijn reis naar het verleden. Er waren zestien kisten geweest en in elk van hen was een draak in mensenvorm ingekropen. Waren de deuren nog tijdig gesloten geweest? Waren ze nog ergens in leven, onbereikbaar en gedoemd eeuwig te slapen omdat niemand ze kon wakker maken? Deze en nog ontelbare andere vragen spookten door zijn hoofd terwijl hij via verschillende trappen in de toren kwam met de warmwaterbaden. Het vertrek waar de baden zich bevonden lag onder de grond in een grote ruimte, die eigenlijk meer een grot was. De baden zelf waren geen echte baden in de technische zin van het woord. Het waren enkele grote poelen waar warmwaterbronnen in uitkwamen. Hij kleepte zich uit en stapte rustig de kleinste van de poelen in. Gewo liet zich zakken tot enkel zijn hoofd nog boven water kwam, en genoot van de weldadige warmte. Hij sloot zijn ogen en trachtte alle gedachten uit zijn geest te bannen. Na een tijdje, hij wist niet juiste hoelang, merkte hij een plotse rimpeling op in het water. De rimpelende beweging scheen dichterbij te

komen. Snel als een plots spuitende geiser, schoot Gewo overeind. Hij wervelde rond en het volgende ogenblik stond hij achter de rug van een Draigoian. Haar ene arm had hij hoog achter haar rug gewrongen en met de andere hand hield hij de dolk, die hij onder water ongezien bij zich had gehad, op haar keel. Een kort geschrokken stokken van haar adem was de enige reactie die ze vertoonde.

“Wat doe je hier?,” vroeg Gewo.

Voorzichtig keek de Draigoian half achterom, ondertussen ontspannen tegen hem leunend.

“Vragen of ik je rug moet wassen.,” sprak ze zacht. Ze leunde nog verder naar achter zodat haar hoofd op zijn schouder rustte en hem, met haar hoofd gedraaid, recht in de ogen kon kijken. Gewo was zich bewust van de ongemakkelijke houding waarin ze zich wong en van haar op en neer gaande naakte borsten die aan de rand van zijn gezichtsveld trachtten zijn blik te lokken. Hij herkende in haar de jonge vrouw die hem blijkbaar verzorgd had toen hij bewusteloos geweest was na zijn experiment in de grote bibliotheek. Voorzichtig liet hij haar los.

“Ik ben blij dat je toch nog alert bent, maar wees gerust, zolang je hier verblijft ben je veilig.” Ze waadde rustig naar de kant waar ze een zachte borstel nam. Terugkerend naar Gewo, zei ze zachtjes: “Ik ben Lidwina.” Ze ging achter hem staan en begon zijn rug te schrobben.

“Ik ben opgeleid tot drakenverzorgster. Als je je niet goed voelt of als je gewond bent, is het nu als mens of als draak, dan kom je naar mij. Ik ben aan jou toegewezen en als het moment aangebroken is dat je hier weggaat dan ga ik met je mee. We zullen

misschien niet altijd samen kunnen reizen, maar ik zal in de buurt zijn." Ze stopte met schrobben en duwde hem zachtjes in de richting van de rand van de poel. "En nu is het tijd dat je Drogtegian vervoegt in zijn werkvertrekken." Ze begon zich zachtjes neuriënd te wassen.

Gewo schudde ietwat ongelovig en verbaasd zijn hoofd. Hij besloot om het voorlopig maar te laten rusten en kleepte zich aan. Tegen de tijd dat hij zijn tweehander greep en de badzaal uit ging, lag Lidwina rustig drijvend met gesloten ogen in het water rond te dobberen. Het zwaard op zijn rug zwierend begon hij de gang door te lopen die hem de ondergrondse gangen uit leidde. In de grote ronde traphal komend, hield hij halt. Eigenlijk had hij er niet het flauwste besef van waar Drogtegians werkvertrekken waren. Gezien zijn aard betwijfelde Gewo het dat zijn oude leermeester ergens op de begane grond vertoefde. Neem je tweehander mee, had hij gezegd en er hadden pretlichtjes door zijn ogen gespeeld. Gewo's mond vormde zich langzaam tot een glimlach toen het tot hem doordrong. De toren waarin hij zich nu bevond was niet één van de hoogste torens van de stad, maar hij zou ook wel een platform hebben. Snel liep Gewo de trappen op. De enkele Draigoian die hij onderweg tegenkwam, haalden hoogstens een wenkbrauw op, ook al rende hij er enkelen bijna omver. Zonder halt te houden rende hij verder om uiteindelijk amper buiten adem op het dak ervan aan te komen. Hij glimlachte flauwtjes. Zijn conditie was altijd al goed geweest, maar tot voor enkele maanden had hij nooit die trappen in één keer kunnen oplopen, zonder ergens onderweg te moeten stoppen om weer op adem te

komen. Maar ja, tot voor enkele maanden had hij ook geen benul gehad van het bestaan van deze stad, laat staan van deze trappen. De buiten heersende hitte sloeg hem in het gelaat. Rustig stapte Gewo op de rand van het dak af. Na enkele stappen begonnen zijn omtrekken vaag te worden en uit te deinen. Enkele ogenblikken later spreidde hij met een luide brul zijn vleugels uit en met enkele krachtige slagen koos de blinkende zwarte draak het luchtruim. Gewo maakte handig gebruik van de opstijgende luchtstromingen om met zo weinig mogelijk inspanning hoger te komen. Hij bleef stijgen tot hij een duidelijk zicht had op de stad. Rustig zwevend bekeek hij de omgeving. Rondom hem lagen de bergen van de Drakevleugel. In het oosten zag hij de pieken van de Vuurbergen en in het noorden, verstopt achter de donkere wolken van de verschillende kleine vulkanen wist hij de Gloeibaai. Onder hem bevond zich de vallei waar de drakenstad lag. Gewo bedacht zich plots dat hij de naam ervan nog niet wist. De zon, die nog niet op zijn hoogste stond, bescheen de stad en de omliggende bergen. Het viel hem op dat de torens van de stad eerder een soort natuurlijke rariteit waren, waar de gangen en de kamers die de stad vormden in uitgehakt waren. Ze waren van dezelfde rood-bruine rotssoort als de bergen en leken in het niets op een door enig levend wezen vervaardigd bouwwerk. Hij liet zich iets verder zakken en zag dat de torens alle dezelfde soort groeven vertoonden. Waarschijnlijk had de eeuwigdurende droge woestijnwind de zachtere rots doen afslijten en waren enkel de harde kernen blijven rechtstaan. Dit zou ook de grillige vormen verklaren die her en der in het gebergte voorkwamen. De kleinere torens stonden

aan de rand van de hete woestenij die zo goed als de rest van de vallei in beslag nam. Enkel een blauwgroene vlek in het midden ervan doorbrak de geelbruine troosteloosheid van de woestijn. Waarschijnlijk een oase. Daar zou hij één van de komende dagen eens op onderzoek moeten gaan. Als hij er nog tijd voor had tenminste, dat wist je maar nooit met de onvoorspelbare grillen van zijn leermeester.

Hij richtte zich weer naar de torenstad. De verschillende torens afspiedend, zocht hij naar iets wat erop wees dat Drogtegian daar zou kunnen zijn. Veel van de rotspieken vertoonden een kleine bovenbouw. In één ervan was net een kleine krater, waarin hij de koepel zag waaruit hij de eerste keer opgevlogen was. Flitsen, als kronkelende slangen van licht, schoten heen en weer over het oppervlak van de koepel. Op de één of andere manier leek het of de koepel zelf leefde en een eigen bewustzijn had. Misschien was dit zelfs niet zo ver gezocht, nagaand wat er gebeurd was de eerste dag dat hij hier toegekomen was. Een schittering aan de rand van zijn blikveld trok zijn aandacht. Toen hij er echter naar keek, bleek het verdwenen. Een plotse ingeving deed hem zwenken en landen op de dichtstbijzijnde piek. Hij sloot zijn ogen en zocht met zijn geest diegenen op die hij hier reeds kende. Met het hoofd gebogen en de vleugels half opgevouwen leek hij vanuit de verte op een gargouyle die uit een blinkende zwarte steensoort gehouwen was.

Gewo had dit nog niet eerder zonder begeleiding gedaan en schrok even toen hij eensklaps in de geest belandde van Lidwina. Bijna overspoeld door alle gevoelens die daar door mekaar schoten, trok hij zich

snel terug tot hij zachtjes haar geest beroerde. Ze stond voor een tafel waar verschillende voorwerpen op lagen en was duidelijk bezig te pakken voor een reis.

“Hoe moet ik nu weten wat ik ga nodig hebben? En wanneer vertrekken we?”

Inwendig moest Gewo grinniken. Ze was gemaakt boos aan het mompelen.

“Je zal wel zien wanneer we vertrekken,” immiteerde ze sneerend de stem van Drogtagon. Plots veerde haar hoofd op alsof ze naar iets luisterde. Snel trok Gewo zich terug. Hij was ervan overtuigd dat ze op de één of andere manier zijn aanwezigheid opgemerkt had. Zijn reactie kwam echter een fractie te laat. Het leek of er een massieve muur op hem afkwam en voor hij goed en wel wist wat er gebeurde, werd zijn geest weggeslingerd. Even overviel hem een paniekerig gevoel toen hij dacht alle contact met zijn lichaam verloren te hebben. Een flauwe lichtgevende blauwe lijn, als een fragiel garendraadje, deinde heen en weer voor zijn ogen. Snel greep hij het vast en zijn geest schoot terug naar zijn lichaam. Volgende keer zou hij het voorzichtiger moeten aanpakken.

Hij richtte zijn gedachten op Drogtagon en benaderde hem zo langzaam mogelijk. Hij had niet de bedoeling in zijn leermeesters' geest binnen te dringen. De oude draak had veel meer ervaring dan hij en Gewo huiverde bij het idee dat hij zijn mentale aanvallen zou moeten weerstaan. Tussen de lichtende lijnen die als slingers door mekaar heen waaiden, vond hij eindelijk die van Drogtagon. Elk levend wezen liet energie achter. Door de aard van de daden die het verrichtte was het energiespoor meer of minder krachtig. Als je wist waar te zoeken, kon je die energiesporen

oppikken en volgen naar de eigenaar ervan. De draad die naar Drogtheid was overwegend rood van kleur en die kleur overheerste dan ook zijn blikveld toen hij zich net voor het bereiken van de geest van de oude draak inhield. Drogthead zat in een gemakkelijke stoel aan een tafel die vol lag met papieren en boeken. Gewo liet zich iets verder van hem weggaan en kreeg zo een ruimer zicht op de kamer. Het was of hij ze onder water zag, maar dan rood water. Het beeld golfde en was ietwat troebel. Overal stonden kasten met boeken en boekrollen. Verschillende koffers en kistjes stonden her en der op de vloer en op mekaar. Hij trok zich nog verder terug en verliet het vertrek via het raam. De bovenbouw die op de piek stond was vierkantig van vorm en stond aan de rand van een middelgroot landplatform. Zelfs doorheen het rode waas kon Gewo de diepe groeven zien die drakenagels in de loop der eeuwen na ontelbare landingen in het gesteente getrokken hadden.

Gewo richtte het hoofd op en schudde de lichtjes benevelde toestand die over hem was gekomen tijdens zijn geestelijke reis van zich af. Om zich heen kijkend zag hij de rotspiek of toren, hij was er nog steeds niet uit hoe hij het moest noemen, waar Drogthead volgens hem moest zitten. Hij zette zich krachtig af en voelde hoe een stuk van de rand van de toren onder de kracht van zijn achterpoten afbrokkelde. Die onstuimige manier van vertrekken moest hij nog een beetje meer onder controle krijgen. Met enkele vleugelslagen won hij aan hoogte om vervolgens een glijvlucht in te zetten naar Drogthead's toren. Een enkel ogenblik bevond hij zich boven de hoogste toppen van de Vuurbergen. De lucht in het noorden was opmerkelijk donkerder ondanks

het feit dat het bijna middag was. Gewo stond er niet verder bij stil en maakte een duikvlucht naar het landplatform bij Drogigians vertrekken. Met een geklapper van zijn grote leerachtige vleugels remde hij op het laatste moment af om over het gesteente schrapend nieuwe krassen toe te voegen aan de door weer en wind verweerde vloer.

Gewo als draak zette enkele stappen in de richting van de deur en leek ondertussen te flakkeren en te vervagen. Een ogenblik later droeg hij weer zijn vertrouwde kledij van Dhûbh en klopte hij aan, het zwaard in een schede op zijn rug.

“Kom binnen,“ klonk het in zijn hoofd.

Gewo opende de deur en ging de kamer in die plots veel groter leek dan toen hij ze in zijn geest bezocht had. Drogigian was van zijn werktafel verhuisd naar een comfortabele fauteuil bij de haard en deed teken aan Gewo om zich in de andere zetel te zetten. Zijn tweehander van de rug nemend, ging Gewo op de zware houten zetel af. De kussens waren overtrokken met een stof die een patroon vertoonde van door elkaar lopende planten en dieren in fletse, door de tijd verkleurde rode en gele tinten. Hij liet zich neerploffen en zette zijn zwaard tegen de armléuning van de haast majestueuze fauteuil. Ietwat onderuitgezakt in het zachte kussen keek hij zijn leermeester ogenschijnlijk onbewogen aan.

Drogigian keek stil in het flakkerende haardvuur en leek zich niet bewust te zijn van Gewo's aanwezigheid. Gewo wist ondertussen echter wel beter. Zonder op te kijken begon Drogigian plots te praten.

“Het zal ongeveer zevenhonderd jaar geleden zijn dat de grote oorlog aan zijn einde kwam. Je zou denken

dat de leden van ons ras wel wat meer zicht hadden op de draagwijdte van hun acties. De grote leiders van die tijd hadden de wereld onderling verdeeld in schutsgebieden. Elke Schutsheer of Schutsvrouw was verantwoordelijk voor de mensen die er in hun gebied woonden. Je kan het wat vergelijken met de Clanvaders van het Nordland. Ze dienden de hun toegewezen gebieden te beheren als een goede huisvader en recht te spreken waar nodig. Elk gebied had een hoofdstad waar een Schutsheer of Schutsvrouw controle uitoefende over de Schutsheren. Toen ons ras op deze wereld kwam, waren de bewoners ervan nauwelijks meer dan wilden. Beetje bij beetje brachten we hen een beschaving die hoog boven de huidige beschavingen stond. Er werden grote steden gebouwd waarvan er sommigen waren waar de torens haast tot de wolken reikten. Na verloop van tijd begon er echter tweedracht te ontstaan onder de Schutsheren. De meesten waren van mening dat de bevolking van deze wereld recht hadden op de uitgebreide kennis van ons ras en dat ze dankzij onze hulp mee konden ontwikkelen tot een beschaving die op termijn de onze zelfs zou overtreffen. Sommigen vonden echter dat de bevolking van deze wereld enkel maar kon dienen als slaven. Ze behandelden hun mensen slecht en enkele Schutsheren en Schutsvrouwen gebruikten hun onderdanen zelfs als wild om op te jagen. Door een bliksemsnelle actie van de Raad van het Licht werden die afvalligen allen tegelijk gearresteerd en gevangen gezet in Graondan, onze hoofdstad. Toen hun proces naderde werden ze door een verrader geholpen in hun ontsnapping. Ze vluchtten naar Acheron, waar ze zich

ingroeven in afwachting van de aanval van diegenen die de Raad trouw gebleven waren. De leden van de Raad konden het echter niet eens worden of ze hen al dan niet zouden opjagen en onschadelijk maken. Door hun aarzeling hadden de afvalligen echter de tijd gekregen om zich te organiseren en onder leiding van de Schutsvrouwe van Ys besloten ze het heft in eigen handen te nemen. De besluiteloosheid van de Raad van het Licht schiep een onderlinge verdeeldheid die de afvalligen in hun voordeel gebruikten. In een mum van tijd hadden ze een groot deel van de wereld veroverd. De steden die ze veroverden werden ingelijfd in hun snel uitbreidende rijk. Op de één of ander manier slaagden ze erin met het klimaat van de wereld te knoeien en een onnatuurlijke winter strekte zijn ijsskoude tentakels tot zelfs in de Smeltkroes uit. Enkele steden hielden stand te midden van de vijand. Nagel, Midwacht, Múdindàn, Graondan, Vírþíth en Trwthtwrchinf konden zich handhaven net zoals de eilanden Yzren en Sienpiek. In hun wanhoop gebruikten de leden van de Raad verschrikkelijke wapens, waarop de Witte Dame, zoals de Schutsvrouwe van Acheron toen genoemd werd, hun aanvallen op nog gruwelijker wijze beantwoordde. Als laatste redmiddel deden de Schutsheren en Schutsvrouwen iets wat ze generaties geleden gezworen hadden nooit meer te zullen doen. Ze trokken zelf ten strijde. De ravage die ze aanrichtten onder de vijand was reusachtig en de afvalligen werden teruggedreven naar Acheron. De Witte Dame zag in dat de hele oorlog nu een verloren zaak geworden was en ontketende haar woede op een gruwelijke wijze. Hoe ze het juist gedaan heeft, weten

we tot op heden nog steeds niet, maar het was onbeschrijflijk. Het ijs spleet open en de aarde golfde. Gloeiend hete stoom hulde het hele gebied van Ys in een ondoordringbare mist. Grote scheuren ontstonden in de zeebodem en het water vormde immens grote vloedgolven die alles op hun weg verwoestten. De overlevenden vluchtten zo snel mogelijk weg. Hun heerschappij was hier ten einde. Ze beseften dat de gruweldaden die de mensen gedurende de oorlog hadden meegemaakt niet goed gemaakt konden worden en besloten zich uit de wereld der levenden terug te trekken. De middelen om weer naar hun thuiswereld te reizen waren echter al van hun aankomst hier verloren gegaan. Het enige wat hen nog restte was tijdelijk van de aardbodem te verdwijnen om hopelijk na enkele generaties weer terug te komen om dan weer moeizaam op te bouwen wat ze verloren hadden. Ze trokken zich terug in de ondergrondse veiligheid van hun steden en gingen de bewaarfagen in. Hier zouden ze eeuwen kunnen overleven in een soort winterslaap tot één van hen, die over hen zou waken, besloot dat het moment aangebroken was om hen weer te wekken. Op dat moment echter besloot de wereld zelf te reageren op al het geweld dat haar aangedaan was. Of misschien waren het de goden zelf wel die in een nooit eerder gekende toorn ontstaken. Aardbevingen en vloedgolven deden de meeste oude steden zo goed als van de aardbodem verdwijnen.” Drogigian zweeg en even was er niets anders te horen dan het geknetter van het haardvuur. “Ik keek toe vanuit de lucht hoe alles waar wij zo hard voor gewerkt hadden verwoest werd. De aarde sidderde en beefde gedurende vier dagen voor ik het

veilig achtte weer te landen. Verschillende maanden lang ging ik op zoek naar overlevenden. Ik vond drie levende Schutsheren en twee Schutsvrouwen in nog intacte bewaarfagen en zorgde ervoor dat ze goed bewaakt werden. Ik weet dat er nog meer in leven moeten zijn, maar heb ze tot nu toe nog niet gevonden of kunnen bereiken. Alle andere overlevenden van ons volk heb ik dan naar Yzren gebracht, dat alles uiteindelijk goed doorstaan had. De overlevende krijgers van Dhûbh bleven daar om de school op te starten. De geleerden verzamelden zich onder de naam Bewaarders en richtten een nieuwe orde op in Midwacht. Een deel van hen, met bepaalde vermogens, richtte de school van Archmaer op in Sienpiek en enkelen daarvan keerden uiteindelijk terug naar Midwacht om de Orde der Genezers op te richten. Zelfs tot nu stamt elk lid van één van deze groeperingen rechtstreeks of onrechtstreeks af van ons ras. Anderen hebben geen enkele kans om te slagen in de proeven om tot één van deze ordes toe te treden.”

In de plotse stilte toen Drogitian een tweede maal stopte met spreken, klonk het geknetter van het vuur haast oorverdovend. Gewo liet alles even rustig doordringen, maar kon niet tegenhouden dat een zekere opwinding zich langzaam van hem meester maakte. Er waren nog draken in leven! Hij en Drogitian waren niet de enigen.

“En nu?,” waagde hij stilletjes te vragen.

Even leek het of zijn leermeester hem niet gehoord had.

“Heb je de lucht in het noorden gezien?,” sprak Drogitian zachtjes. In zijn stem klonk een mengeling van dreiging en angst door.

Gewo knikte. “Het deed me denken aan de winters in Nordland. Net of er een sneeuwstorm op het punt staat uit te barsten.”

“Hij is al uitgebarsten. De landengte van Midwacht houdt nog stand en aan de Rode Keer is de opmars van de Witte Krijgers gestuit. In het Groot Hart schijnen ze ook geen vaste voet te krijgen en zolang ze ook niet door het Oud Hout geraken, kunnen ze ook niet doorsteken naar Daoulagad.”

Drogtigian aarzelde even, wat Gewo een rilling van onbehagen bezorgde. Van zolang hij de man kende, had hij hem nog nooit zo onzeker gezien.

“Ik weet nog niet zeker of we er goed aan doen, maar ik denk dat we ons moeten voorbereiden op het laten ontwaken van de overlevende Schutsheren en Schutsvrouwen. Een zo lange tijd in de bewaarfagen zou wel eens tot gevolg kunnen hebben dat hun geest wat in de war is, ... in het beste geval dan. Ik mag er niet aan denken dat we misschien krankzinnigen op de wereld loslaten.”

Gewo trachtte zich voor te stellen wat een dolgedraaide draak, meer nog, een Schutsheer zou kunnen aanrichten en huiverde.

“Hoe gaan we te werk?”

“Ik ga naar diegenen die ik al gevonden heb en onder bewaking gesteld heb van mensen die weten waarop ze moeten letten. Ze observeren hen nu al vele jaren in hun sluimertoestand en weten misschien meer over de mogelijke gevolgen van hun ontwaken.” Hij richtte zijn hoofd op en keek Gewo voor het eerst sinds hij aan zijn verhaal begonnen was recht aan. “Op de tafel daar ligt een kaart waarop de locaties staan van de oude steden. In elk van die steden zouden er bewaarfagen

moeten zijn, als je de steden zelf al kunt terugvinden tenminste. Ga naar Yzren en stel een groep mensen samen die je vertrouwt. Misschien kan je de resten van Graondan wel terugvinden. Ik ben er niet in geslaagd. In Morgrath woont een oude zonderling die je misschien kan helpen, dus breng hem een bezoekje als je daar dan toch voorbij komt.”

Drogtigian zweeg, maar sprak plots verder in zijn geest.

“Wees voorzichtig met het tonen van je ware aard. Hou die zo lang mogelijk verborgen, zelfs voor je beste vrienden. De Draigoian zullen weten wie en wat je bent, maar zullen zwijgen als een graf. Er is nog iets,” vervolgde hij weer luidop. “Neem je tweehander en zet hem voor je op de grond.”

Gewo deed wat zijn leermeester zei. In een opwelling knielde hij voor zijn zwaard neer.

“Er rust een soort van bescherming over je zwaard waardoor zijn echte uiterlijk verborgen blijft. Concentreer je op de energie die in het metaal aanwezig is en ga op zoek naar de echte identiteit van het zwaard.”

Gewo sloot zijn ogen en trachtte het zwaard écht te voelen. Een beeld van een grote vierkante zaal met een groot smidsvuur vormde zich in zijn hoofd.

Een raar uitzierende klomp metaalerts lag op een stenen schaal. Een man met een lange bruin lederen schort was bezig een reeks hamers en tangen klaar te leggen. De deur ging open en er kwam een man binnen die gehuld was in een lange zwarte mantel. “Ben je er klaar voor?,” vroeg hij. De smid knikte en trok zich terug tegen een muur waar rekken vol afgewerkte en half afgewerkte stukken lagen. Gewo zag

zwaarden, dolken, bogen, stukken harnas, helmen en nog verschillende ander wapens. De man sloeg zijn mantel open met een wilde zwaai. De zwartheid van de mantel leek met de man samen te veranderen in een kolkende zwarte wolk en een ogenblik later stond een grote zwarte draak in de smidse. Hij stond wat ineengedoken er reikte zelfs dan nog tot aan het plafond. Voorzichtig, om geen schade aan het gebouw aan te richten, boog de draak zijn hoofd en richtte zijn muil naar de stenen schaal. Een fijne gerichte straal vuur deed de schaal trillen en toen de draak het spuwen stopte, was de klomp erts veranderd in puur vloeibaar metaal. De smid, die ondertussen dikke handschoenen aangetrokken had, snelde toe en goot de dampende, zilver blinkende vloeistof in een mal. De mal werd volledig ondergedompeld in een grote bak water waardoor het water begon te borrelen. Sliertjes rook kringelden op uit de bak en toen de smid de mal weer uit het water haalde, schoten stralen stoom uit kleine gaatjes en spleten, zo het interieur van de smidse verhullend in een mistig waas. Nu pas viel Gewo een vreemd geluid op. Tegen één van de muren stonden drie gedaanten, gehuld in donkere kapmantels. Ze brachten een soort monotoon gezang voort die hem de kriebels bezorgde en waar onmiskenbaar een macht vanuit straalde die Gewo niet direct kon thuisbrengen. Toen de smid de mal opende, kwam er een wolk stoom uit die zijn zicht even volledig belemmerde. Langzaam trok de witte mist op en onthulde de smid die gebogen over het zwaard stond te vijlen. Na enkele ogenblikken stond de man recht en ging met het zwaard voor hem naar de slijpsteen. Terwijl hij met een voet de grote ronde steen deed rond draaien, spuwde de draak weer een dunne straal vuur langsheen de smid zijn schouder. Het gezang werd luider en ritmischer terwijl de vonken van het zwaard sprongen. Plots stopte alles tegelijk en was het op het

knetteren van het smidsvuur na muisstil. De draak scheen te krimpen en verdween in een zwarte wolk die overging in een man. De smid draaide zich naar hem om en stak zijn hand met het zwaard erin uit. "Het is klaar! Ziehier Heer Rumo Bornor, uw zwaard." De aanblik van het zwaard deed Gewo's adem stokken. Het was een prachtig wapen. Het lemmet blonk met een blauwachtige glans die uit het metaal zelf leek te komen. Het gevest was prachtig gevormd en leek op een draak. De pareerstangen waren fijngevormde drakenoleugels en de knop van het zwaard was een drakenhoofd met opengesperde muil. Uit de muil kwam een vuurstraal die op een zodanige scherpe punt eindigde dat het een extra wapen vormde. Rumo Bornor, die blijkbaar één van zijn voorouders was, nam het zwaard aan. Hij voelde de balans, bekeek het van alle kanten en knikte de smid waarderend toe. "Waerestrae," sprak hij en het zwaard leek even wazig te worden om er vervolgens uit te zien als een gewone grote tweehander.

Gewo opende zijn ogen. "Wie was Rumo?"

Drogigian keek hem verrast aan en kreeg vervolgens een melancholische blik in de ogen waarin toch een zekere pret in doorblonk. "Je grootvader en dus de vader van Roc."

Gewo knikte en richtte zijn blik op de tweehander die hij met beide handen vastgreep terwijl hij opstond. Het zwaard voor hem in de lucht houdend zei hij: "Waerestrae."

Een fel blauw licht liet de kamer even baden in een onwerkelijke gloed en voor enkele ogenblikken leek het of Gewo een straal licht vasthield. Het licht verdween even plotseling als het verschenen was en in Gewo's handen schitterde het mooiste zwaard dat hij

ooit gezien had. Een naam kwam in hem op:
"Stàngsféred."

"Het is speciaal gemaakt voor, en gedeeltelijk ook door je grootvader. Het is al eeuwen oud, ook al zou je dat misschien niet direct zeggen."

Gewo bleef even stil naar het zwaard kijken. "Dan is de man in de grot ..."

"Je grootvader."

Drogtigian wachtte enkele tellen voor hij de stilte doorbrak.

"Het is stilaan tijd om je klaar te maken voor vertrek. Ik weet hoe je gehecht bent aan het gebruik van je andere wapens, maar je oude vertrouwde wapens zullen achterblijven als je je drakengedaante aanneemt. Ik heb de vrijheid genomen ze te vervangen. Tijdens één van je vuurspuwlessen heb je vuur door een buis moeten spuwen. Die buis kwam uit in onze smidse en dus heb je onwetend aan je nieuwe wapens meegewerkt. Dat kon ook niet anders, want om met je mee te gaan moeten ze een deel van jezelf bevatten." Drogtigian gebaarde naar een pak dat op één van de kisten lag. "Je kan ze straks nog bewonderen. Nu is het tijd voor een laatste les. Er is iets dat je nog moet kunnen voor je hier vertrekt. Als je het tenminste in je hebt. Neem het pak op en ga in het midden van de kamer staan."

Gewo schoof de tweehander weer in de schede op zijn rug en deed wat Drogt hem vroeg.

"Je kan het best je ogen sluiten nu. Stel je je kamer voor. Probeer elk detail in een straal van twee meter om je heen zo duidelijk mogelijk voor te stellen. Nu stel je je voor dat je daar effectief staat." Drogtigians stem werd zachter, als leek hij van veel verder te komen. "Goed,

je moet er nog meer willen zijn. Denk dat je op die plek staat met heel je wezen en met al wat je bij je hebt. Voel de echtheid van de omgeving en als je denkt dat je er echt bent, doe je je ogen open. Gewo opende zijn ogen en kwam tot de ontdekking dat hij midden in zijn eigen kamer stond. Even was hij duizelig en leek het of de kamer op en neer deinde zoals het dek van een schip. "Goed gedaan," klonk de stem van Drogstigian in zijn hoofd. "Je dient wel te onthouden dat je je zo enkel kunt verplaatsen naar plaatsen waar je al geweest bent of naar plaatsen die je zo duidelijk kan zien dat het bijna is alsof je er geweest bent. Het ging al redelijk snel voor een eerste keer en met wat oefening zal het je niet langer meer kosten dan een ogenblik. Binnen enkele minuten zal je reisgezel er zijn en ik stel voor dat je je dan verplaatst naar de hal van de Meestertoren in Dhûbh. Let wel op. Er is een indringer die zich de geheimen van Dhûbh eigen wil maken. Je kent hem als Burim, maar in feite heeft Ringoot, die een spion is van de Witte Dame en die ik dacht gedood te hebben, op de één of andere manier bezit genomen van zijn geest. Let op want hij is een magiër, zij het met ietwat beperkte vermogens. Als je een manier kunt bedenken om zijn geest uit het lichaam van Burim te jagen kun je Burims' leven nog redden. Anders weet je wat je te doen staat. Het beste nog en goede reis. Ik zal wel van me laten horen als de tijd rijp is."

Het volgende ogenblik was Drogst uit zijn geest verdwenen. Gewo hoefde niet naar hem op zoek te gaan. Hij voelde dat Drogstigian niet meer in de stad aanwezig was. Hij haalde berustend zijn schouders op en begon te pakken en zich te kleden voor de reis. Hij opende het pak dat hij meegenomen had uit de

werkkamer van zijn leermeester. Tot zijn verbazing zag hij dat zijn volledige uitrusting vervangen was. Er zaten niet enkel twee nieuwe kromzwaarden, een dolk en een kleine handkruisboog in, die wel uit één stuk vervaardigd leek, maar ook een hele reeks werpmessen, kleine flesjes en doosjes waar allerhande vloeistoffen en voorwerpen in bewaard konden worden. Hij hevelde zijn giften en andere zaken die hij niet bereid was achter te laten over en stak alles weer terug in de vele binnenzakken van zijn mantel, waarvan hij wist dat die zeker mee zou verplaatsen. Zijn kaarten gingen in een ronde smalle koker waarin hij nog enkele andere kaarten aantrof.

Een geklop op de deur deed hem opkijken. Lidwina kwam binnen. Ze was gekleed in een soort lederen jachtkledij met erover een grijsgroene mantel. Ze droeg een jachtboog over de ene schouder en over de andere schouder hing een reistas. Aan een lederen veter om haar nek hing een masker dat enkel haar ogen zou vrijlaten, moest ze het opzetten. Het masker was op een wijze beschilderd die Gewo vaag bekend voorkwam en die op het eerste zicht één of andere ceremoniële betekenis had.

“Ben je klaar?” vroeg ze.

Gewo knikte en deed zijn mantel aan. Hij zwierde zijn bagage over zijn schouder en liep naar het midden van de kamer. Hij wenkte Lidwina die aanstalten maakte om de deur door te gaan. “Sluit de deur en kom naast mij staan.” Ze keek hem fronsend aan. Inwendig grinnikte Gewo. Het was duidelijk dat ze niet wist wat haar te wachten stond. “Leg je hand op mijn schouder en laat niet los, wat er ook moge gebeuren.” Gewo sloot zijn ogen en een ogenblik later was de kamer leeg.

Ringoot gluurde voorzichtig om de hoek van de gang. Hij had wel geleerd hier voorzichtig te zijn. Vanaf het moment dat de poort achter hem dichtviel had hij geweten dat hij in de val gelopen was. Bang had hij het moment afgewacht dat ze hem kwamen halen maar alles bleef stil. Te stil eigenlijk. Het leek wel of het gebouw verlaten was. Hij had de ogenschijnlijke veiligheid van de schaduwen langsheen de muur verlaten en was in de richting van het midden van de grote inkomhal gestapt. Plots kwamen er langs alle kanten bewapende soldaten op hem af. Ze waren gehuld in harnassen die veel weg hadden van reptielachtige monsters en hun ontblootte zwaarden waren op hem gericht. Geschrokken was hij achteruitgedeinsd om nog net op tijd te zien dat de vloer in het midden van de zaal opengeschoven was en nu een put onthulde met scherpe staken waaraan het oude aangekoekte bloed van ongelukkige voorgangers kleefde. Zich herpakkend had hij een luchtbal afgevuurd op zijn belagers, die plots opgingen in mistflarden. Toen hij zich realiseerde dat het slechts gezichtsbegoochelingen waren, lostten ook de andere soldaten op. Trillend op zijn benen besepte hij dat hij op ditzelfde ogenblik net zo goed dood had kunnen zijn. De put was maar al te echt. Toen hij de put de rug toe keerde, hoorde hij een zachte klik. Hij draaide zich snel weer om en zag dat de gruwelijke val verdwenen was. Geen enkele aanwijzing wees erop dat de vloer zo'n dodelijke valstrik verborg. Vermoedend dat de vertrekken van de Meesters van Dhúbh zich op een hoger niveau bevonden, was hij de trappen opgegaan. Al snel had hij gemerkt dat hij wel

de gangen door kon lopen, maar dat alle deuren die mogelijk naar kamers leidden gesloten waren. Hij had geprobeerd ze open te breken of in te beuken, maar ondanks al de kracht die er in het lichaam van Burim school, slaagde hij er niet in zelfs maar een krasje te maken op de voor hem onbekende houtsoort. Toen hij het met magie probeerde hoorde hij wat verder in de gang plots een krakend geluid. Een beeld dat bijna twee maal zo groot was als hijzelf stapte van zijn sokkel en keerde zich naar hem. Geschrokken zag hij hoe er duidelijk een zekere vorm van intelligentie uit de donkere ogen straalde. De golem kwam op hem af gestapt en hief twee reusachtige kromzwaarden. Wetend dat hij hier niets zou kunnen uitrichten, zette hij het op een lopen. Na snel de trappen weer afgelopen te zijn, ontdekte hij dat het gedrocht bovenaan de trap stond te dralen. Opgelucht dat de golem de trappen niet afkwam, had hij besloten dan maar eerst de gangen op het gelijkvloers te onderzoeken. Hij was twee gangen doorgelopen en had tot zijn grote frustratie geen enkele deur open gevonden. In de grote hal had hij uiteindelijk toch een deur open gevonden die naar een grote gebogen zaal leidde. Het was duidelijk een feestzaal. Lange doeken hingen tegen de muur van plafond tot vloer en tussen de doeken in stonden beelden of hingen er verschillende schilderijen tegen de muur. De vloer bestond uit zwarte en witte tegels in een Kinslaghpatroon. Aan het plafond hingen enkele kristallen kroonluchters. Na het laten ontwaken van nog twee golems toen hij de deur aan het einde van de feestzaal wou openen, was hij vloekend met de monsters op zijn hielen door de gangen gesneld en de

trap opgevlucht om pas op het laatste nippertje eraan te denken dat er op de eerste verdieping ook zo'n gedrocht rondliep. Gelukkig bevond het zich wat verderop in de gang, wat hem de gelegenheid gaf snel door te lopen naar de volgende verdieping terwijl het met daverende stappen op hem afgelopen kwam. Lange tijd had hij op de trappen gezeten met zicht op de golem die hem met ogen als duistere poelen vol haat hadden aangekeken. Iets hield hem tegen om nog magie te gebruiken in dit gebouw. Hij zou hen op die manier misschien wel kunnen vernietigen, maar wie weet wat voor andere verschrikkingen hij dan echter zou doen ontwakken. Uiteindelijk was hij dan verder gegaan naar de tweede verdieping waar hij een deur gevonden had die open stond. Zo kwam hij uit in een keuken waar zich nog een flinke voorraad eten bevond. Hij had als eerste de zware tafel verschoven, zo de deur barricaderend zodat die niet zomaar kon dichtvallen en hem hier opsluiten. Toen had hij voor zichzelf een waar feestmaal klaargemaakt. Eén van de gangen bleek uit te komen op een daktuin, waar hij ook tevergeefs zocht naar een uitweg. Dit was nu verschillende dagen geleden, hoeveel dagen dat wist hij niet. Op de één of andere manier bleek het onmogelijk de tijd bij te houden. Voor zover hij wist kon hij hier wel al weken zitten. Soms leek het wel of de toren leefde. Toen hij eens terugkwam van de tuin, bleek de tafel verschoven te zijn en de deur van de keuken toe, doch niet op slot. Ook was hij eens een volledige nacht in de tuin buitengesloten geweest. Voor de zoveelste keer was hij nu de trap opgegaan naar de vierde verdieping, waar hij nu voorzichtig om de hoek keek.

De twee golems in de grote hal keerden zich om toen ze zich bewust werden van een nieuwe aanwezigheid. Een man in een gevlekte mantel stond in het midden van de met mozaïek ingelegde vloer. Een figuur in een groengrijze mantel maakte zich van hem los en wankelde vloekend en kokhalzend van hem weg.

“Je kon me zeker niet even waarschuwen,” sakkerde Lidwina terwijl ze haar best deed haar laatste maaltijd binnen te houden.

De twee golems deden enkele stappen achteruit en posteerden zich tegen de muur tussen de twee trappen in. Gewo hief zijn hand, wat Lidwina’s gevloek deed afzwakken tot een stil gemompel. “Wacht hier terwijl ik probeer af te rekenen met onze indringer.”

Lidwina wou nog iets zeggen maar een ogenblik later was er op de plek waar Gewo stond enkel nog lucht.

“Alle duivelse demonen, hoe doet hij dat toch?”

Gewo stond in de kamer die hij betrokken had tijdens zijn verblijf hier. Hij wist dat Ringoot niet ver was. In gedachten hoorde hij de stem van Drogtegian nog tijdens één van de vele lessen. “Alles draait rond het geloof in jezelf en je eigen kunnen. Je moet het zelf bijna, ik zeg wel bijna zien als de waarheid.” Gewo legde zijn bagage uit het zicht en maakte zich klaar.

Ringoot sloop de gang door. Wat verderop had hij iets gehoord. Zou er toch nog iemand anders in de toren zijn? Een flauw lichtschijnsel deed hem plots halt houden. Daar stond een deur op een kier. Langsheen de muur glijdend, schoof hij voetje voor voetje dichterbij terwijl hij gespannen luisterde of hij